

Rispers nya klänning

Klockan är halv sju på morgonen den 24 december. Risper vaknar av tuppens envisa kuckeliku. Det var precis som om tuppen gjorde allt som stod i sin makt för att väcka henne från hennes vackra dröm. Hon drömde att hon hade en vacker ny blå klänning och dansade runt bland de höga majsplantorna. Klänningen var sydd i sådant där glansigt tyg som hennes storasyster Lucys klänning, och den var nog den vackraste klänningen i världen.

Hon är därför lite besviken över att behöva vakna, och öppnar snopet ögonen, men så ser hon den blå klänningen fint hopvikt på en pall bredvid sin madrass. ”Ja just ja!”, minns hon. Pappa kom hem igår, och hade med sig presenter från huvudstaden, Nairobi, där han jobbar som målare. Presenterna var egentligen julklappar, fast de fick dem redan två dagar före jul. Den blå klänningen ska Risper ha på sig i julottan i morgon bitti. Men idag klär hon på sig sin gamla klänning. Det är ju inte jul ännu!

Risper kan redan höra sin storasyster Lucy vara i full gång med att sopa golvet i stora rummet. Risper känner sig väldigt hjälpsam denna morgon, och skyndar sig därför ut för att samla ihop ett knippe kvistar att sopa med. Men när hon kommer tillbaka in i huset håller Lucy just på att samla ihop det sista skräpet från golvet. ”Typiskt!”, tänker Risper och skyndar sig istället till köket för att hjälpa mamma att laga frukost. Mamma håller på att koka gröt och det kan inte Risper hjälpa till med, så hon sätter istället muggarna på bordet.

Sen springer hon ut till pappa som står på åkern och beundrar sina majsplantor.

– Det blir en bra skörd i år, säger han och smeker Risper på huvudet.

Förra året regnade det så mycket att majsen blev liten och blöt. I år har solen skinit starkt hela december och det är nu roligt att se hur glad pappa är åt den stora fina majsen.

– Kom in och drick! säger Risper och tittar upp på sin pappa.

– Vad bra, jag börjar bli lite hungrig, säger pappa medan han slänger upp henne på axeln och går upp mot huset.

Efter att de druckit sin gröt går Risper och Lucy för att hämta vatten till pumpen. Lillasyster Uef (läs: Juuf), som bara är tre år, följer med första biten men viker sedan av till farmors hus. Hon är ännu för liten för att hjälpa till. Risper själv är nu sex år och sedan hon började i dagis är hon stor nog att hjälpa Lucy med bland annat vattenhämtning några gånger om dagen. Efteråt måste hon också samla ved som de kan koka mat på.

Att samla ved kan ibland vara riktigt roligt, om de råkar vara flera andra barn som samlar samtidigt. Då brukar de ofta sätta sin ved åt sidan en stund och leka lite. Men idag var det inte så många barn ute. Risper visste att många av dem hade

rest bort får att besöka släktingar över julen. Själv hälsade hon och hennes två systrar på mormor och morfar i fjol vid den här tiden.

Nu går Risper sjungande längs vägen och plockar kvistar. Hon passerar en väns hem, och hör barn som skrattar. Hon springer in på gården och ser att Sophie, bänkkamraten i dagis, har sina kusiner från staden på besök. De hoppar hopprep. Risper blir glad när de bjuder henne med i leken, att hoppa hopprep är en av hennes favoritlekar.

Snart ser Risper att kvinnorna börjar koka mat. Hon sneglar på sin ved och sedan på vännerna, hon tittar igen på sin vedhög som ligger intill grinden till hemmet. Det vrider sig lite i magen, både av hunger och av något annat – som hon inte riktigt vet vad det är. Hon vill så gärna leka vidare, men samtidigt vet hon att hon inte får någon mat hemma förrän de har ved till elden att koka på. Oj, vad hon önskar att hon var lika liten som Uef. Då kunde hon ju leka från morgon till kväll, utan att bry sig det minsta om att hämta ved och vatten. Men nu är hon ju faktiskt hela sex år. Sex år! Hon går till och med i dagis. Och nästa år börjar hon skolan. Plötsligt känner hon sig ganska stolt över att vara så stor. Hon tar ett djupt andetag, tackar vännerna för leken, sätter sin kvistsamling på huvudet och går hem.

Det känns bra att ha klarat av frestelsen. Hon skyndar hem, sätter ner veden utanför huset och går in. Lucy håller på att flytta in möblerna i huset igen, efter att ha skurat dem rena utomhus. Allt måste vara fint i morgon på jul. För ett par veckor sedan smörjde de även väggarna inne i huset med lera och kodynga, så att de nu är de riktigt släta och fina.

– Risper, ropar mamma utifrån, idag måste du samla mycket ved. Efter lunch ska jag baka mandazi (munkar) och chapati (tunnbröd) som vi ska äta under julen. Risper suckar djupt. Men tanken på all mat de ska äta under julen gör att hon nog är villig att hjälpa till. På juldagen brukar de äta nästan från morgon till kväll med bara några få korta pauser mellan. Man får äta allt som man kan önska sig och det smakar underbart. Men trots tanken på all mat orkar hon inte samla mer ved just nu. Hon går långsamt till farmors hus för att leka med Uef. Efter lunch ska hon samla mera ved, men nu vill hon bara leka.

På kvällen när det blivit mörkt sitter hela familjen kring middagsbordet. Risper sitter och funderar. Hon tänker på julottan i morgon bitti. Ja, egentligen känns det mera som att det skulle vara på natten, och inte alls på morgonen. Då går hela familjen tillsammans till kyrkan i mörkret. Och när de kommer in i kyrkan lyser lamporna upp så fint och man önskar att gryningen bara skulle vänta.

Hon längtar efter detta, och då hon ska få ha den nya klänningen på sig för första gången. Hon ska ha den på sig på, ja, Jesu fädelsedagsfest! Vad konstigt att hon

har fått en klänning då det ju är Jesus som fyller år. Hon lutar sig mot Uef och frågar

– Vad skulle du ge Jesus i julklapp?

Uef lyser upp och ger upp ett gapskratt så att alla hoppar till.

– Chapati och lemonad! utbrister hon och får hela familjen att skratta.

– Ja, det skulle han säkert tycka om, ler mamma. Men vet ni vad han skulle tycka ännu mera om att få?

– Nej, vadå? frågar alla tre flickorna i mun på varandra.

– Han vill jättegärna att vi ger honom våra liv.

– Hur då? Uef ser förbryllad ut.

– Det gör vi genom att tro på honom och vilja göra som han vill. Och genom att komma till honom med allt vi har på hjärtat – glada tankar, ledsna tankar och till och med dumma saker vi gjort. Att ge sitt liv till Jesus är, kan man säga, att låta honom vara ens bästa vän.

– Det ska han få i julklapp av mig varje dag, tänker Risper.